

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

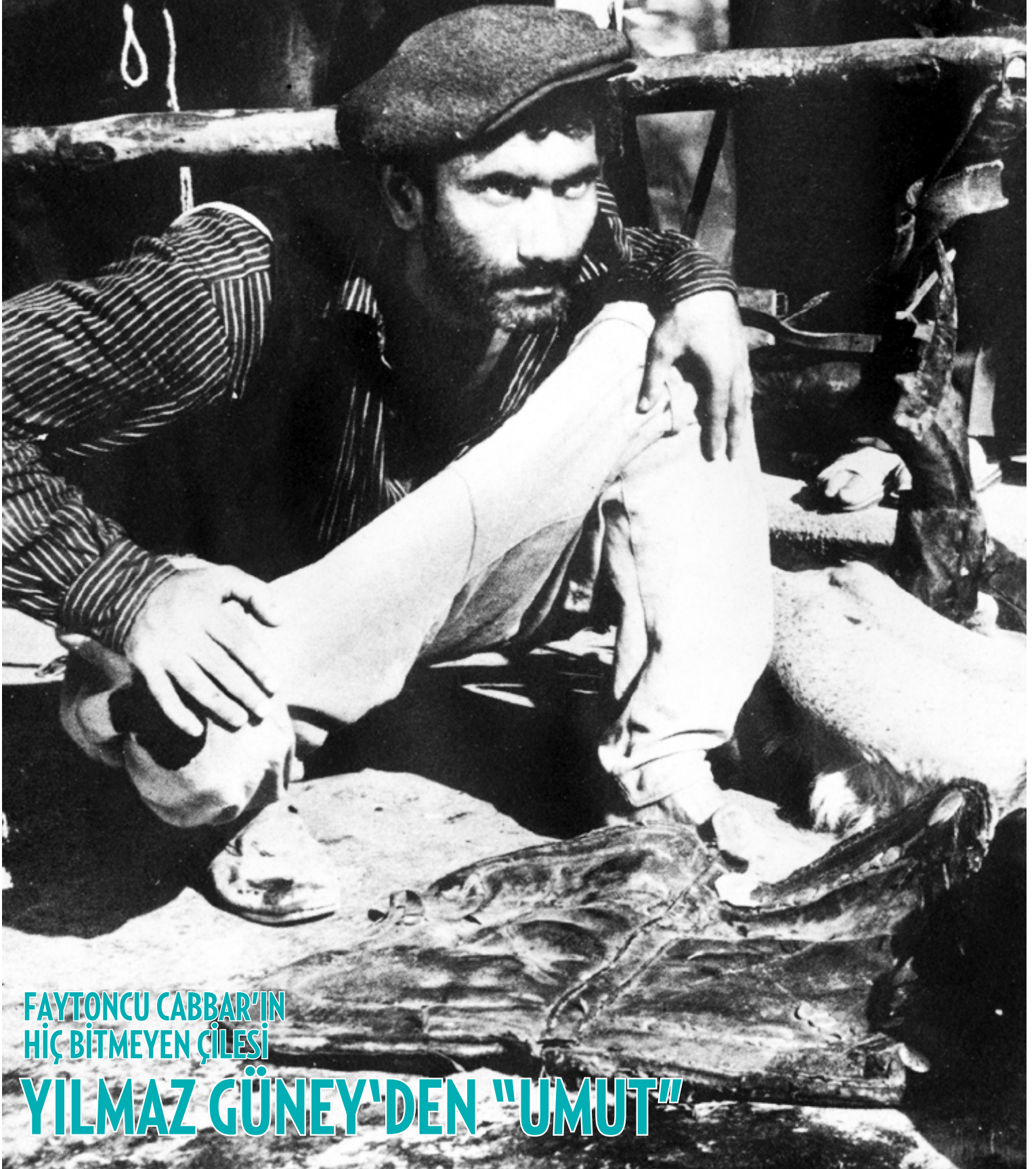
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FAYTONCU CABBAR'IN
HIÇ BİTMİYEN ÇİLESİ

YILMAZ GÜNEY'DEN "UMUT"

DENZEL WASHINGTON

GARY OLDMAN

TANRININ KITABI

THE BOOK OF
ELI

KIYAMET SONRASI İNSANLIĞIN
KURTULUŞU BİR KİTAP...
ONU KORUMAK İÇİN ÖLDÜRMEYE HAZIR...

FİDA
FILM

Şimdi **DVD** ve **VCD**'de

tiglon

SİNEMALARDA SONBAHAR ÇILGINLIĞI: FİLMEKİMİ

YAZ BİTTİ, TATİLİN SICAK VE RAHATLATICI EKSENİNDEN UZAKLAŞMANIN VE FESTİVALLERE ODAKLANMANIN zamanı geldi. Geçtiğimiz hafta Adana'daydık. Yıl içinde izlediğimiz birçok filmin yanı sıra, yeni filmlerin de boy göstermeye başladığı sinemamızda, ilginç keşiflere mazhar olduk. Çalkantılı bir süreç sonrasında yeniden toparlanan festival, lezzetli finali ve büyük usta Theo Angelopoulos'un katılımıyla şenlendi, şenlendirdi. Ekim ayında heyecanımız önce filmekimi ve aynı tarihlerde başlayacak Antalya Film Festivali'yle devam edecek. Birçoğunu yıl içinde görme şansına sahip olamayacağımız, birbirinden güzel filmlerin gösterileceği filmekimi programı, geçen yılların ihtişamını aratmayacak kıvamda. Özellikle Venedik Film Festivali'nde Altın Aslan'ı alarak, büyük sükse yapan Sofia Coppola'nın "Başka Bir Yerde"sini (Somewhere) notlar arasına almakta fayda var. "Bir Konuşabilse..."nin (Lost In Translation) bir otel odası ve eskimiş bir Hollywood yıldızı etrafında şekillendirdiği hikayesini anımsatan bir öyküyle karşı karşıya kalacağız bu filmle. Coppola, minimalist öğelerle süslediği filminde bu kez, bohem ve çılgın bir hayat yaşayan baba ve onun hayatına sürpriz bir şekilde giren 10 yaşlarındaki kızının hikayesini anlatıyor. Programın galalarında gösterilecek dört önemli film daha var. Fatih Akın, Yvan Attal, Randy Balsmeyer, Allen Hughes, Shunji Iwai, Shekhar Kapur, Joshua Marston, Mira Nair, Natalie Portman, Brett Ratner, Jiang Wen ortak çalışması "New York, I Love You"; Cannes'da yönetmen Apichatpong Weerasethakul'a Altın Palmiye'yi kazandıran "Amcam Önceki Hayatlarını Hatırlıyor" (Lung Boonmee Raluek Chat); geçen yıl "Hayata Çalım At" (Looking For Eric) ile sinemalarımıza konuk olan büyük usta Ken Loach'un yeni filmi "Tehlikeli Yol" (Route

Irish); Ben Affleck'in eylül ayında Toronto Film Festivali'nde dünya prömiyeri yapılan ikinci yönetmenliği "Hırsızlar Şehri" (The Town). Galalar, festivalin ağır topları gibi görünse de, keşfetmeye değer, bazı yönetmenlerin son yapıtlarını da görme şansına sahip olacağız. Bunlar arasında Cannes'de en iyi yönetmen ödülünü alan ve filmin başrolünde de yer alan Mathieu Amalric'in "Turne" (Tournée); Gael García Bernal ve Diego Luna gibi Meksika'nın gururu oyuncuların yönetmen koltuğunda oturduğu, "Devrim" (Revolucion), başrollerinde Gérard Depardieu ve Isabelle Adjani'nin olduğu "Mamut" (Mammuth); Jean-Luc Godard'ın kaçırma göze alamayacağınız, merakla beklenen yeni filmi "Sosyalizm" (Film Socialisme); David Lynch'in yapımcılığını üstlendiği, Werner Herzog'un yönettiği ve şu aralar "Boardwalk Empire" dizisiyle oldukça popüler olan Michael Shannon'ın başrolünde yer aldığı "Benim Güzel Oğlum, Ne Yaptın Sen?" (My Son, My Son, What Have Ye Done); İran Yeni Dalgası'nın önde gelen isimlerinden Abbas Kiarostami'nin "Aslı Gibidir"i (Certified Copy). Bu filmdeki rolüyle Cannes'de en iyi kadın oyuncu ödülünü alan Juliette Binoche'u da es geçmemeli. Julio Medem'in yeni filmi "Ateşli Oda" (Room In Rome); Robert Duvall, Bill Murray, Sissy Spacek'li kadrosuyla "Mezara Kadar" (Get Low), Philip Seymour Hoffman'ın başrolünde de yer aldığı ilk yönetmenlik denemesi "Jack'in Kayık Gezintisi" (Jack Goes Boating) ve son olarak da Bertrand Tavernier'nin "Montpensier Prensesi"ni (La Princesse De Montpensier) kaçırmamakta fayda var.

Dolu dolu bir festival var şehrin göbeğinde, sonbaharın esintisini yavaş yavaş hissettirdiği günlerde, güzel bir tat bırakacak gibi görünüyor damaklarda. Ne dersiniz? [\[1\]](#)

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: CEM ALTINSARAY cemirique@yahoo.com BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com

BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, EBRU ÇELİKÜTÜ, ALİ ULVİ UYANIK, AYCAN ÇEVİK, EMEL GÖRAL, FİLİZ ÖRGEN, MÜZEYYEN BEDEL YALÇIN

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Kavşak, İyi Yürek, Baykuş Krallığı Efsanesi, Kako Si?, Yedek Polisler, Harbi Define, Cehennem.

19 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları.
Beş üzerinden, buçuksuz.

20 TRENDEKİ YABANCI

Yeşilçam, son zamanların gündemdeki semti Tophane'yi kullanmak konusunda elini korkak alıstırmamış vaktiyle...

22 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Yılmaz Güney'in Türkiye sinemasını başka bir boyuta taşıdığı başyapıtı, Faytoncu Cabbar'ın 'kayıp' dünyasına götürüyor bizleri: Umut.

24 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Değişim, Mezarlık Kavşağı, Çılgın Bir Gece, Yeşil Bölge, İlişki Durumu: Karmaşık.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı:
Tony Curtis, Janet Leigh, Bazıları Sıcak Sever,
Jamie Lee Curtis, Kaygısızlar (The Persuaders).

KAVŞAK

YÖNETMEN Selim Demirdelen

OYUNCULAR Güven Kıraç,

Sezin Akbaşoğulları,

Dolunay Soysert, Umut Kurt,

Yücel Erten, Mete Horozoğlu,

Cengiz Bozkurt

YAPIM 2010 Türkiye

SÜRE 95 dk.

KAVŞAK İÇİN İKİ YA DA DAHA ÇOK YOLUN KESİŞTİĞİ VE ARAÇ GİDİŞ GELİŞİNİN değişimine olanak verecek şekilde düzenlenmiş kent kesimi diyor sözlük.

Yollar en başta insanlar için var olduğuna göre, asıl kesişen insanlar, insan hayatları oluyor. İşte Selim Demirdelen'in ilk uzun metrajlı sinema filmi "Kavşak" da, bize bir 'kesişen hayatlar' hikayesi anlatıyor. Sözlükteki tanımla doğru orantılı olarak, kente, büyük şehre mahsus bir hikaye.

Büyük şehirde, milyonlarca insan bir arada yaşıyor. Çoğu hayatları boyunca birkaç yüz kişiden fazlasıyla göz göze dahi gelemiyor. Şehrin kerameti, bir alışveriş merkezinde, bir stadyumda yahut bir kavşakta insanları bir kereliğine de olsa karşı karşıya getirmek. Hayatta bir kez bile bir araya gelmeyeceğimiz sayısız insanla, sayısız kez kesişiyor yollarımız. (Bunu harikulade bir şekilde anlatan bir belgesel bile var; "München: Geheimnisse Einer Stadt", 2000)

"Kavşak", bu şekilde yolları kesişen, ne ki bunun ayırdında olmayan iki karakterin yıllar sonra yeniden bir araya gelmesiyle başlıyor. O ilk karşılaşmada bütün yaşamı dramatik bir biçimde yön değiştirmiş karakterlerden birinin. Sözlük anlamıyla bir kavşak, hayatının da kavşağı olmuş muhasebe müdürü Güven'in. 'Sevdiklerimi kaybedince hayatın anlamı kalmadı benim için' şeklinde özetlenebilecek bildik konformist söylem, bir çeşit şizofreniyle yer değiştirmiş. Güven söz konusu karşılaşmada/kazada kaybettiği eşinin ve doğmamış kızının ölümünü inkar etmeyi seçmiş. Onların, tüm bu zaman zarfında, yaşadığını düşünmeyi tercih etmiş. Kimsenin, onca yıllık patronunun bile bir sefer olsun görmediği bir ailesi var ona kalırsa. Demirdelen'in filmi, ister istemez karşılaştırılacağı Paul Haggis imzalı "Çarpışma"dan (Crash) bildiğimiz 'kaza' kadar başka bir espriye daha yaslanıyor böylelikle. 2000'ler sinemasında epeyi rağbet gören, son olarak da Scorsese'nin "Zindan Adası" (Shutter

Island) filmiyle karşımıza gelen 'gizil şizofreni' esprisine...

Demirdelen, trafikten başka, insanları bir araya getiren iş yeri ve apartman gibi ortamları da birbirine bağlanan yan hikayeler anlatabilmek için malzemesine katk etmiş. Güven'in hikayesini, Arzu, Haydar ve Vedat'ın hikayeleriyle birleştirmiş. Buradan tıpkı ilk yönetmenlik deneyimi "Anlat İstanbul" gibi çoklu olay örgüsüne meyyal bir anlatıcı olduğu sonucu çıkarılabilir. Sevindirici olan hikayelerin sırasını şaşırmadan, yoğunluğunu bozmadan, hedefine büyük ölçüde sadık kalarak derdini anlatabilmesi. Bir yere kadar çatallanarak gelişen hikayelerin, bir yerden sonra ritmini bulması ve ilerleyen dakikalarla beraber bir bir çözüme kavuşması artı puan tabii ki. Entrikanın yeterince kullanılabilmiş, uzatılabilmiş olması da keza. Bu noktada altı çizilmesi ve tartışılması gereken bir şey varsa, o da finale damga vuran iyimserliği yönetmenin. Geriye dönük ve gününbirlik dertlerle harman olmuş, sararıp solmuş hayatlar, çorap söküğü gibi gelişen bir dizi olay sonucunda tüm olumsuzluklardan arınıyor, kahramanlarımız adeta yeniden doğuyorlar. Bu tercih kuşkusuz eleştirilecektir. Gelgelelim hayatın gerçekliği ile sanatın gerçekliği apayrı şeyler; karıştırmamak lazım. Sinemayı sinema yapan şey çiçek dürbünü gibi açılan insan muhayyilesinin ürünü, sonsuz sayıda gerçekliğe olanak tanınması ne de olsa. Yönetmenin hayal ve tasvir ettiği dünya 'mutlu son'ların dünyası olabilir pekala. Karakterlerin tamamını öldürmek nasıl onun elindeyse, onları biyolojik olarak yaşatmak, giderek daha iyi ve mutlu birer hayat sürmelerini sağlamak da onun bileceği iş. Toplumsal gerçekçi bir film değil nihayet "Kavşak". Bu perspektiften bakıldığında yukarıdaki eleştirinin dozu yumuşayacaktır muhakkak. Buna rağmen eski polis Vedat'ın hikayesi eğreti gelebilir. Bu da diğer karakterlerin yanında derinlikten yoksun, stereotip hatta karton kalmasından. Bu karakterin finalde yaşadığı dönüşüm, büsbütün

Robert Altman'dan
P.T. Anderson'a,
Wong Kar-Wai'den
Iñárritu'ya, 'kesişen
hayatlar' ekseninde
hikayeler anlatan iyi
yönetmenlerin
arasına Demirdelen'i
de ekleyebiliriz...

Yan rollerde sıkça kendini tekrar eden Güven Kıraç'ın başrol performansı müthiş. "Masumiyet"ten bu yana ilk kez bir filmi sürüklediğine tanık oluyoruz.

kötüyken tastamam iyi olması, bir inandırıcılık sorununu da beraberinde getiriyor doğal olarak. Güven'de, Arzu'da, Haydar'da grinin tonları da varken, Vedat simsiyahtan beyaza geçiş yapıyor. Masalsı bir final için bile bu kadarı fazla diye düşünülebilir...

Yan rollerde sıkça kendini tekrar eden Güven Kıraç'ın başrol performansı müthiş. "Masumiyet"ten bu yana ilk kez bir filmi baştan sona sürüklediğini görüyoruz. Altın Koza'dan her ikisi de ödülle dönen Sezin Akbaşoğulları ve Umut Kurt gibi genç isimlerin oyunlarını da olumlu yönde etkilediği kesin. Vedat karakteriyle genel tonun bir parça dışında kalan Cengiz Bozkurt hariç (ki bundan oyuncu kadar, belki daha da fazla yönetmen sorumlu) tüm oyuncular başarıyla katkı yapıyor.

Görüntü yönetiminden başlayarak, teknik

konularda da temiz ve nitelikli bir işçilik vadediyor film. İçinde kaybolmadan izini sürdüğü üslup arayışı dolayısıyla Demirdelen'i tebrik etmeli. İlk yönetmenlik için her anlamda eli yüzü düzgün bir iş çıkardığına şüphe yok. Kişisel olarak yadırgadığım tek şey, yönetmenin ilham kaynaklarından olduğunu söylediği Bülent Ortaçgil şarkısı 'Sana Geldim'i ele alış şekli. Dramatik etki açısından finalde sessiz bir planı, şarkının kararma ve jenerikle birlikte akmaya başlamasını tercih ederdim. Bu haliyle sondan çok filmin başı gibi duruyor o final planı. Artık o kadarlık kusur olsun diyelim...[2]

👍 Selim Demirdelen'in senaryosunu da kendi yazdığı düşünülürse, sinemamızın bir anlatıcı daha kazandığı öngörülebilir.

👍 Yan hikayelerin birinden feragat edilip, biraz daha Güven'in dramı üzerine gidebilirmiş.

47TH INTERNATIONAL ANTALYA GOLDEN ORANGE FILM FESTIVAL

47.
ULUSLARARASI ANTALYA
ALTIN PORTAKAL
FİLM FESTİVALİ

9-14 EKİM 2010

İYİ YÜREK

YALNIZLIK VE YABANCILAŞMANIN BATAĞINA SAPLANMIŞ KARAKTERLERİN kara yazgılarını beyazperdeye taşımanın temel araçlarından biridir Amerikan bağımsız sineması. "Buzdan Hayaller" (Nói Albínói) ve "Tutunamayanlar"la [Voksne Mennesker] bu kavramlara 'soğuk' anlamlar yükleyen İzlandalı senarist-yönetmen Dagur Kári de Amerikan semalarına uzandı ilk filmi "İyi Yürek"le izleğinden ödün vermeden bağımsız sinemanın sularına dalmayı deniyor. Denemenin ötesinde etkili bir sonuca ulaşmayı da başarıyor, kimi aksaklıkları görmezden gelirse...

Nereden geldiğini, nasıl bu hale düştüğünü bilmediğimiz evsiz Lucas ile işlettiği bardan başka hayatı olmayan Jacques'ın, Özdemir Asaf'ın dediğinin aksine yalnızlıklarını paylaşma hikayelerini anlatıyor film. Yalnızlığın ve yabancılaşmanın hasını yaşayan bu iki karakterin yolu bir hastanede kesişiyor, sonrasında ortaklığa kadar gidiyor. Lucas'ın 'iyi yürek'ine karşılık Jacques'ın 'dağlanmış yürek'i devreye giriyor, birbirlerini olumlu ya da olumsuz yönde etkiliyorlar. Bir süre sonra aralarına dalan bir kadınsa ikilinin zaaflarını açığa çıkarıyor. Ama trajik bir biçimde olsa da 'iyi yürek'in galibiyetiyle sonuçlanıyor didişme, yalnızlığın karanlığından sıyrılıp aydınlıkla nihayetleniyor hikaye...

Dagur Kári, 'gökten düşmüş bir iyilik meleği' misali çizdiği Lucas karakteriyle insanoğlunun karanlığını dağıtmaya çalışıyor bu filmde. Jacques ise insanın doğasındaki paranoyanın resmi gibi, güvensizlik duvarının getirdiği yabancılaşmaya hapsedilmiş durumda. Güvendiği tek adam olan Lucas'la bir anlamda zincirlerini kırıyor Jacques, sürekli tekleyen kalbinin dayattıkları da onun koşullarını belirlemede etkin görünüyor. Yönetmen, bu iki karakterin hayatla kurdukları ilişkinin tezatlığından besliyor hikayesini, onların birbirlerinden fersahlarca uzaktaki bakışlarını yaklaştırmayı deniyor her hamlesiyle. Her ikisinin de yalnızlıktan mustarip olmasıysa işini kolaylaştırıyor belli oranda.

'Kaybetme'yi 'kazanma'ya çevirmenin de

üstesinden geliyor Kári filmiyle. Baş karakterlerden bardaki müşterilere kadar herkesin farklı birer kaybeden profili çizdiği yapımda, onların düşmüş hallerinin üzerine gidiyor ısrarla ve yontuyor kişiliklerini, zamanla standardize ediyor. Bunun filme kattıklarının yanında götürdükleri de oluyor tabii; örneğin bardaki müşteriler giderek gerçekliklerini kaybediyorlar, karikatür düzeyine çekiliyorlar. Ana karakterlerde böyle bir handikap göze çarpmıyor ama onların aşağıya çekilmesiyle hikaye zayıflıyor, filmin ruhu tabanları yağlayıp uzaklaşıyor olay mahallinden.

Filmin en büyük artısına dönüşen Paul Dano ile Brian Cox arasındaki uyum/uyumsuzluk, iki aktörün karakterlerini şahlandıran performanslarının nirengi noktası oluyor. Özellikle yüzlerinden yansıyan ışık/ışsızlık, hikayeyi damıtıp önümüze sunma görevi üstleniyor, fazlalıklardan arındırıyor. Aralarına sızan Isild Le Besco da 'yoktan var olan' karakteriyle dengeden ziyade dengesizliğe sürüklüyor bu iki ismi. Bu dengesizliğin 'adalet terazisi'ne dönüşmesiyle ana karakterlerin adımlarını 'ürkeleştiriyor', biriktirilenlerin göreceliğini açığa çıkarıyor. Kopup gidecek gibi görünen 'uçurtmalar'ın bir şekilde ahenkle süzülmesinin önünü açıyor Le Besco'nun varlığı.

"İyi Yürek"ın en büyük zaafı ise finalde ortaya çıkıyor. Hikayenin ruhuna uygun görünse de fazlasıyla 'beklenen' bir finalle sona eriyor film. Trajedinin açtığı kapıdan bir karakter geçiyor, diğeri ise eşikte kalıyor. 'İyi yürek'se trajediye rağmen varlığını sürdürüyor, ayakta kalıyor. Kári, işaretlemeleri çok belirgin yaptığından olsa gerek, finaldeki duyguyu daha önce yaşamışız gibi hissediyoruz. Dolayısıyla finalin etkisi zayıflıyor, hevesimiz kursağımızda kalıyor. Bu durum, filmi 'kötü' mü yapıyor? Hayır ama biraz eksiltiyor...

Karakterleri sık sık uzaklaştırıp yakınlaştıran film, bu durumun sıradanlaşmasına izin vermeyen bir anlatıma sahip.

"Bir sahnede silah görünüyorsa mutlaka kullanılır" prensibine biraz fazla sahip çıkmış gibi Dagur Kári.

ORIJİNAL ADI The Good Heart
YÖNETMEN Dagur Kári
OYUNCULAR Brian Cox, Paul Dano, Isild Le Besco
YAPIM 2009 Danimarka-İzlanda-ABD-Fransa-Almanya
SÜRE 99 dk.

Dagur Kári, 'gökten düşmüş bir iyilik meleği' misali çizdiği Lucas karakteriyle insanoğlunun karanlığını dağıtmaya çalışıyor bu filmde.

BAYKUŞ KRALLIĞI EFSANESİ

KESİF RENKLER PALETİNDE GÖRSEL ETKİLERLE YOĞUNLAŞTIRILMIŞ STİLİNİ ve daha önemlisi karanlık hikâyelerini sevdiğim bir yönetmen Zack Snyder.

Önce, George Romero zombi filminin 'remake'i "Zombilerin Şafağı" (Dawn Of The Dead) ile "geliyorum" dedi. Sonra, kendine özgü sayılabilecek tarzını belli ettiği 'yeşil ekran' mucizesi, Frank Miller imzalı çizgi roman uyarlaması "300 Spartalı"da (300), M.Ö. 480'de gerçekleşen fantastik savaşla dikkat çekti ve bazı tartışmaların fitilini ateşledi. Esas bombası, filme çekilmesi çok belalı bir iş olan "Watchmen", alternatif tarih sürecinde dibe vuran süper kahramanlarla 'comic book' kalıplarını tersine çeviren, zevkli, teknik düzeyi de hayli yüksek bir çalışmaydı.

Anlıyoruz ki, Snyder, 'meydan okuma'yı seviyor. Günümüzde, dijital evrenin egemenliğinde sınırsızca ve özgürce çalışan yaratımcı ekipleri yöneterek öykü anlatmak, bu tür zoru seven yönetmenleri üç sözcüklü bileşime çekiyor: "bilgisayar, animasyon ve 3 Boyut"!

Hareket/performans yakalamada öne çıkan Robert Zemeckis veya 'stop-motion' gibi alanının en güç işinde ustalaşan Tim Burton gibi, Snyder da 'yazılım virtüözler'inin şefliğinde gösterişli bir serüvene adını kazımış (beş yüzün üzerinde sanatçıdan oluşan bir ekiple): "Baykuş Krallığı Efsanesi".

Babasının, "görmemen, onun gerçek olmadığı anlamına gelmez" tümcesiyle tamamladığı efsanelere inanan genç baykuş Soren'in, tüm anlatılanların gerçekleştiği bir serüvende, karanlık güçlere karşı savaşan Ga'hoole Muhafızları'nın yanında savaştığı öykü, 1944 doğumlu Amerikalı yazar Kathryn Lasky'nin yazdığı ve 2003-2008 arasında yayımlanan bir seri kitabın (15 adet) ilk üçünden aktarılmış. Üç düzineye yakın karakterler, farklı türlerde baykuşları ve örneğin mesleği dadılık olan yılan gibi diğer hayvanları içeriyor. Çocuk baykuşları kaçırarak arı ırk kurmaya çalışan 'Safkan Olanlar', kötülüğün saf halı. Tüm krallıkta

egemen olmak için kullandıkları silahın ana maddesi metal. Zaten gözünüzde Nazi İmparatorluğu'nun çelik ve ateş gücü canlanıyor. Muhafızlarda ise, "Yuvarlak Masa Şövalyeleri"nden bu yana 'savaşmak zorunda kalan' ('zorunda kalmak' anahtar sözcükler) tüm yüce gönüllüleri anımsayın.

İnsana ait mitlerin temelinde yatan 'güçler savaşı'nda, aydınlık tarafta yer alabileceğimiz gibi, karanlığa da hizmet edebiliriz. Çünkü bir savaşı kaybetse de karanlığın gücü ve amacı daimidir; asla yok olmayacaktır. Soren'in ağabeyi karanlığı seçer.

Snyder farkı 1: Bu gerçeğin altını çizer. Filmi izleyecek çocukların 'Disney ferahlığı'na ulaşmaları olanaksızdır (sıkça "Star Wars" serisini anımsayacaksınız).

Snyder farkı 2: Foto gerçekçi, aynı zamanda kadim dünyanın ışık ve odaklanılan karakterlerin fon düzenlemelerinde, seyirciye daimi bir 'alacakaranlık', görece bir koyuluk hissettirmesi. Bu yaklaşım, önceki filmlerinin genel atmosferiyle bağlantılı.

Snyder farkı 3: Snyder, 'yavaşlatılmış çekimler'e özel önem verdiği aksiyon sekanlarında farkını göstermiş. Savaş başlıklarına, pençelere ve benzeri donanımlara sahip baykuşların gerçek anatomilerinin bazı küçük müdahaleler dışında gerçekçi üretildiği, hatta tüylerinin, kanatlarının, uçma stillerinin şaşırtıcı bir mükemmellikle belgesel düzeye çıktığı filmde, 'hareketin koreografisi' yönetmenin damgasını taşıyor. Snyder, insan dublörlerle çektiği bazı planları karmaşık işlemlerden geçirterek baykuş dövüşlerine bile dönüştürmüştü.

Snyder farkı 4: Canlı oyuncularla çekilen filmlerde, farklı kamera türleri ile yapılan çekimlerin aynalarını bilgisayarlarda uygulatarak gerçekçiliğin dozunu maksimuma çıkartmış.

Abartısız ve işlevsel 3 Boyut özelliği.

Hiç altyazılı kopyanın olmaması ve özgün seslerin böylesine önemli olduğu filmde berbat bir seslendirme olması kötü.

ORİJİNAL ADI Legend Of The Guardians: The Owls Of Ga'Hoole
YÖNETMEN Zack Snyder
SESLENDİRENLER Emily Barclay, Abbie Cornish, Essie Davis, Anthony LaPaglia, Helen Mirren, Sam Neill
YAPIM 2010 ABD-Avustralya
SÜRE 90 dk.

Performans yakalama ustası Zemeckis veya 'stop-motion' ustası Burton gibi, Snyder da 'yazılım virtüözleri'nin şefliğinde gösterişli bir serüvene adını kazımış.

KAKO Sİ?

YÖNETMEN Özlem Akovalıgil
OYUNCULAR Semahat Garušanin,
Mesut Akusta, Deniz Çakır,
Kemal Okur, Atilla Öner
YAPIM 2009 Türkiye
SÜRE 110 dk.

Yönetmen keşke bu
duygulu Saraybosna
yolculuğuna sıkıcı
bir çifti de dahil
etmeseydi...

BOŞNAKÇA 'NASILSIN?' ANLAMINA GELEN "KAKO Sİ?" BİR 'GEÇMİŞİNİ ARAMA' hikayesi. Bosna'dan yıllar önce ailesiyle göç etmiş Semahat artık çok yaşlı olmasına rağmen içinde kalan büyük eksiği kapatmak ister. Bosna'da ailesinden kalanları görmek için zor bir yolculuğu göze alır. Onun hikayesini çekmek isteyen belgesel yönetmeni Fatih (Mesut Akusta) ve yakın arkadaşı Ufuk'la (Kemal Okur) bir minibüs içinde yolculuğa çıkarlar. Ancak yolları arabalarını çaldırmış genç bir çiftle kesişir. Semahat'ın hikayesi ve biraz da 'meraklı bir tip' olan Fatih'in eşelemesi sayesinde Selim (Atilla Öner) ve Lidya (Deniz Çakır) adlı sevgililer ilişkilerini ve kendilerini sorgulamaya başlarlar...

Kişisel tarihinden yola çıkarak oluşturduğu bu ilk yönetmenlik denemesinde oyuncu Akovalıgil, özellikle filmin ilk yarısında yarı-belgesel bir tavırla çıkıyor karşımıza. Filmin dramatik kurgusu daha çok Selim ve Lidya'nın hikayeye dahil olmasıyla gelişiyor. Ancak bu sorunlu genç çiftin filmin omurgasını sık sık bölen hikayesi diğer

hikayeye bir türlü tam anlamıyla yapışamıyor. Bir defa çiftin yolda başına gelen, ne ve niçin olduğu asla belli olmayan ve bir cinayette sonuçlanan polisiye olayın 'eğretiliği' bu yan hikayeye zayıf bir başlangıç yaptırıyor. Sonrasında Selim'in geçmişiyle yapamadığı yüzleşmeyi bu karşılaşma sayesinde yaşaması pek de inandırıcı olamıyor. Çünkü bu yüzleşme büyük oranda, bir arabanın içinde Fatih ve Selim'in uzun ve bolca felsefenin parçalandığı bir sohbetle gerçekleşiyor.

Akovalıgil bir ilk filmin taşıyabileceği tüm olağan kusurları işliyor. Bazı sahnelerle kıyamıyor, bazı karakterleri gereğinden fazla konuşturuyor ve onların ruh dünyalarını fazlaca dillendiriyor. Oysa köklerini arayan Semahat'ın etrafına geçmişiyle ve kendisiyle hesaplaşamamış bir grup insanı toplamak ne hoş bir fikirmiş... [2]

Profesyonel oyuncu olmayan Semahat Hanım'ın sahneleri filmin yarı-belgesel yapısını destekliyor.

Deniz Çakır gibi potansiyeli olan oyuncuları rol aldıkları TV dizileri bozuyor. Bir kez daha anladık...

YEDEK POLİSLER

ORijinal ADI The Other Guys

YÖNETMEN Adam McKay

OYUNCULAR Will Ferrell, Mark Wahlberg,

Samuel L. Jackson, Michael Keaton,

Eva Mendes, Steve Coogan,

Dwayne Johnson,

YAPIM 2010 ABD

SÜRE 107 dk.

Adam McKay ve Will Ferrell, dördüncü buluşmalarında sezonun en komik filmini üretiyorlar.

BİR YÖNETMEN, FAVORİ AKTÖRÜNÜ BULDU MU SIRTİ YERE GELMEZ.

Scorsese ve De Niro, Kurosava ve Mifune, Fellini ve Mastroianni, John Ford ve John Wayne, Wong Kar-Wai ve Tony Leung... Bu ve benzeri ortaklıklar hep sinema tarihine damga vuracak filmler üretti. Komedide iki oyuncunun ortaklıkları bol da yönetmen/oyuncu ortaklığı pek sık karşımıza çıkmıyor. Belki Billy Wilder ile Jack Lemmon hatırlanabilir... Adam McKay ile Will Ferrell'in dördüncü kez buluşmaları ve hakikaten gülünçbir eser kotarmaları bu açıdan sevindirici.

Filmi, yaz gişesini kapatan son program olarak ele alırsak, kötü komedi filmleriyle gelip geçen bir mevsimi son dakika golüyle galip kapatmış sayılabiliriz. Bunda yönetmenle baş aktörün mayasının tutmasının rolü büyük. Epey akışkan ve eğlenceli bir mizah ortaya konuyor. McKay/Ferrell güldürüsünün dört filmde ortaya çıkan belirgin özelliği; parodi, fars ve nükte karışımına sahip olması. Kaba komedi de var işin içinde, ezoterik popüler kültür referansları da, zekice taşlamalar

da... Formül, "Yedek Polisler"de tıkr tıkr işliyor.

"Ton balığı mı döver, aslan mı?" tartışması ya da cenazedeki sessiz ve saygılı meydan kavgası gibi nükteden fiziksel komediye uzanan eğlenceli sahneler ve Amerikan argosunun esnekliğine yaslanan sözcük esprileri, ilk yarıyı sürüklüyor. İkinci yarı, komedi için uzun süresinin de etkisiyle sarmaya başlıyor. Fakat buruk bir tat bırakmıyor.

Will Ferrell, filmi tek başına taşıyan kişi. Yan rollerden aldığı destekle kahkahayı daim kılıyor. Mark Wahlberg, ilk komedi başrolünde bu tarz ahab çavuş filmlerinin klasik düz adamını başarıyla canlandırıyor. Dwayne Johnson, kısa rolüyle sadece bir çam yarması olmadığını, "Akıllı Ol"daki (Get Smart) gibi gülmeceye yatkın olduğunu gösteriyor. Kadri bilinmemiş harika aktör Michael Keaton ise kadronun gizli yıldızı. [E]

Geçen hafta DVD'si çıkan "Zorlu Takip" (Cop Out) üzerine ilaç gibi. Kevin Smith'in yapamadığı polisiye parodisini McKay yapıyor.

Filmin 15 dakikası atılsa, aradan komedi filmi olduğunu unutturan sahneler çıkarılsa yapt daha kompakt bir hal kazanabilirmiş.

HARBİ DEFİNE

YÖNETMEN Hakkı Görgülü
UYUNCULAR Cengiz Küçükayvaz,
 Önder Açıkbaz, Kemal Kuruçay,
 Melih Oğuzhan, Arda Pamuk,
 Züleyha Karyağdı
YAPIM Türkiye 2010
SÜRE 120 dk.

Bir ilk film olarak,
 pek çok aksaklığı var.
 Bunların başında da
 mantıksızlıklarla örülü
 senaryosu geliyor.

İSTANBUL'DA SÜRDÜRDÜKLERİ HAYATLARINDA TUTUNMAYI BAŞARAMAMIŞ, dört birbirine benzemez kardeş, babalarının ölüm döşeğinde bir araya gelir ve köydeki evlerinin altında, vakti zamanında birkaç yabancı ugruna kan döktüğü ama nedense bir kısmını alıp gerisini bıraktıkları bir hazinenin varlığını bizzat babalarından öğrenirler.

Kulağa nasıl geliyor? Belki Coen'vari bir kara komedi gibi. Ama değil ne yazık ki. Filmin yapımcılığını, yönetmenliğini ve senaryonun bir kısmını üstlenen 1983 doğumlu Hakkı Görgülü, bu ilk filminin bir komedi olmasını tercih etmiş. Ortaya birbirine bağırıp duran, bolca cinsellik göndermeli laf sokuşturan, ortaokul-lise öğrencilerini bile tavlarmaktan uzak, şizofrenik bir film çıkmış.

Okul müsamereleleri düzeyinde mizansenler, iki boyutlu, derinlikten uzak karakterler ve onların amaçsız, gereksiz diyaloglarıyla akan filmin en sempatik ve samimi sahneleri, şüphesiz, köyün kadınlarının aralarındaki 'erkek' muhabbeti ile

aşık atışma yarışması!

Kaybeden kardeşlerin en büyüğünü canlandıran Cengiz Küçükayvaz (kendisini yeniden "Laleli'de Bir Azize" ve "Gemide"deki gibi rollerde görmek istiyoruz), uçağatçı hoca rolünde Kemal Kuruçay, lümpenliğin kitabını yazmışa benzeyen Fikirtepe'de büyümüş bıçkın kardeş rolünde Önder Açıkbaz ve köyün sevimli muhtarı rolünde Selçuk Uluergüven'in performansları filmin artılarını oluşturuyor. Filmin "Harbi Futbol" ve "Harbi Porno" ile devam edecek bir serinin ilk halkası olduğu ise umarız yalnızca bir söylentiden ibarettir!

Not: İtibarını 1960'larda yeniden kazanan ve bütün zamanların en iyi film listelerinde hemen her zaman yer alan "Yurttaş Kane"i (Citizen Kane) çektiğinde Orson Welles 26 yaşındaydı. [1]

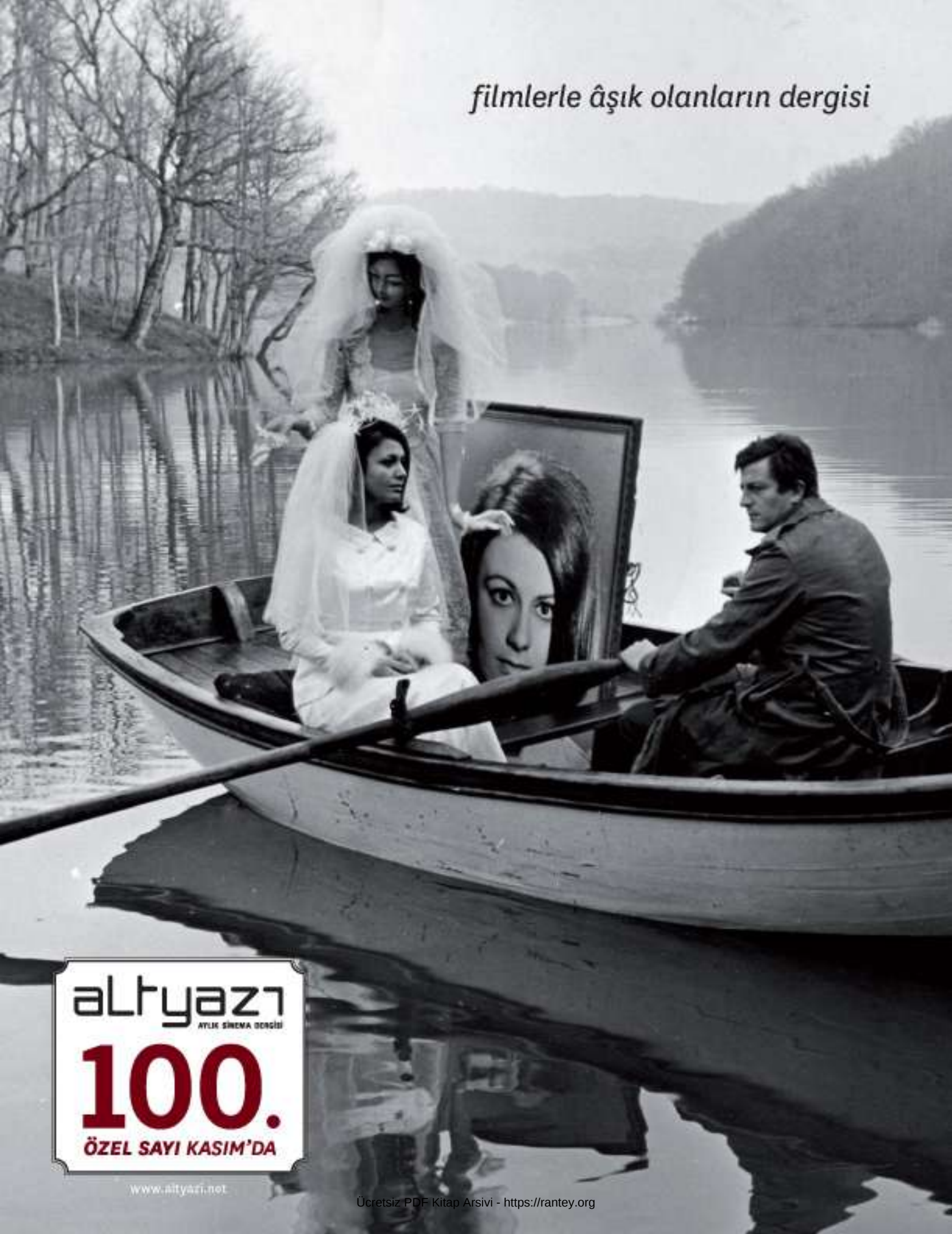

Deveye neden boynun eğri diye sormuşlar, nerem doğru ki demiş!

Köyün kahvehane sahibinin karısı (Gülşay Ezgü) ile muhtarın kızı (Züleyha Karyağdı) fazla makyajlarıyla inandırıcılıktan çok uzaklar.

filmlerle âşık olanların dergisi

altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

100.

ÖZEL SAYI KASIM'DA

www.altyazi.net

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CEHENNEM

YÖNETMEN Biray Dalkıran

OYUNCULAR Ogün Kaptanoğlu,

Serhan Süsler, Tuğba Melis Türk,

Hakan Gökhan Erdil, Pelin Ermiş

YAPIM Türkiye 2010

SÜRE 90 dk.

Türk sinemasının ilk 3 boyutlu filmi, ne yazık ki Biray Dalkıran sinemasını bilenleri yanıltmayacak derecede kötü.

SİMDİYE DEK YÖNETTİĞİ SİNEMA FİLMLERİYLE 'ÖTEKİ ALEM'E KAFAYI takmış gözükten Biray Dalkıran, "Araf" ve "Cennet"ten sonra, anladığımız kadarıyla yapmaya çalıştığı 'üçleme'nin son halkasında bizi "Cehennem"e davet ediyor. İlk iki filmine tahammül edebilmek sabır işiyken bu filmi neden seyredelim dersiniz, tek geçerli sebebiniz olabilir; 3D teknolojisi.

Sinemamızda ilk kez denenen 3 boyutlu film tekniği furya halinde sinemaları, TV ekranlarını ele geçirmişken, dahası şahane animasyonlardan Hollywood korkularına hatta "Avatar"a dek pek çok iyi filmi bu formatta izlemişken, Dalkıran'ın "Cehennem"i sinemaseverlere ne vaat ediyor olabilir? Cevap; sadece vakit kaybı. Teknoloji Batı'dan alındığı için zaten çuvallamak imkansız. Artık eline 3D kamera alan herkes, 3 boyutlu görüntü çekip, evinde de izleyebiliyor.

Sağlam olması gereken ayak hikayeyken, o da yerlerde sürünüyor. Yüzlerce kez önümüze sürülen 'bir mekanı ele geçirmiş kötücül ruh' olayı

söz konusu. Bu ruh, anne babası tarafından özürlü olduğu gerekçesiyle utanç kaynağı olarak görülüp öldürülen bir çocuğa ait. Mum fabrikasında vuku bulan eski lanet günümüzde nedense yeniden canlanıyor, etrafa kötülük saçıyor. Flash TV'nin "Gerçek Kesit" programları düzeyindeki oyunculuklar ve birbirinden berbat, müsamereyi andıran diyaloglarla ilerleyen film, ani korkutma efektlerinin ve 3D'nin desteğiyle bile ne yazık ki korku filmi olmaktan çok uzak. Zira dehşet anları dahi filmin öykü akışında yama gibi duruyor.

Karakter gelişimi bir yana, öykünün iniş ve çıkış noktaları da yerli yerinde olmayınca, yönetmene "Bugüne dek hiç mi korku filmi seyretmedin?" diye sorasınız geliyor. Gelmiş geçmiş en kötü finallerden birine sahip olan film, bizimkiler 3D'yi nasıl yapmış diye merak edenleri bile usandıracak gibi... [1]

3D'nin nimetlerinden faydalanmayı bilen filmde bazı mizansenler gerçekten başarılı...

Biray Dalkıran'ın yeni bir sinema filmi çekeceğini duymak, pek çokları için bu filmde daha korkutucu olmalı.

BAYKUŞ KRALLIĞI EFSANESİ

İYİ YÜREK

KAVŞAK

YEDEK POLİSLER

	CEM ALTINSARAY	BİLGEHAN ARAS	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	BURÇİN S. YALÇIN
BAYKUŞ KRALLIĞI EFSANESİ							
CEHENNEM							
HARBİ DEFİNE							
İYİ YÜREK					★★★★	★★★★	
KAKO Sİ?					★★		
KAVŞAK	★★★★				★★★★	★★★★	
YEDEK POLİSLER				★★★★	★	★★	
ANNEMİ ÖLDÜRDÜM	★★★★★	★★★★★		★★★★		★★★★★	
BORSA: PARA ASLA UYUMAZ			★★		★★★★	★★	★★★★
BÜYÜK OYUN	★★				★★	★★	★★
CAMINO						★★	
CENTİLMEN		★★★★★			★★★★★	★★★★★	★★★★★
ÇILGIN HIRSIZ					★★★★★	★★★★	
EJDERHA DÖVMELİ KIZ	★★★★	★★★★	★★	★★★★★	★★★★	★★	
GARİP BİR AŞK ÖYKÜSÜ	★★★★	★★★★		★★			
PARAMPARÇA						★	
PREDATORS				★★★★		★★	★★
RESIDENT EVIL: ÖLÜMDEN SONRA					★★★★	★★	
SAFTIRIK GREG'İN GÜNLÜĞÜ				★★★★		★★	
ŞEYTAN					★★	★★	★★
TINKER BELL VE PERİ KURTARAN						★★	
USTURA	★★★★	★★★★	★★			★★★★	★★★★
ÇILGIN BİR GECE					★★	★★	
İLİŞKİ DURUMU: KARMAŞIK					★★	★★	
YEŞİL BÖLGE		★★★★	★★★★		★★★★	★★★★	

TRENDEKİ YABANCI

(STRANGERS ON A TRAIN, 1951)

TUNCA ARSLAN

tuncaarslan@yahoo.com

TOPHANE'DEN YEŞİLÇAM'A YOL GİDER

Cilalı İbo macerası "Tophane Gülü", İzzet Günay'lı "Tophaneli Osman" ve Kadir İnanır'lı "Tophaneli Murat" üzerinden insana, sanata, racona saygılı Tophanelilere saygımızı sunalım, Yeşilçam öykülerine mekan olmuş Tophane'ye hürmetimizi gösterelim.

TOPHANE DEDİĞİMİZ, ADI BÜYÜK, EFSANESİ HAYLİ BOL AMA BUGÜNKÜ SINIRLARI İTİBARIYLA KÜÇÜK İSTANBUL SEMTİ, geçtiğimiz günlerde sanat galerilerine ve sanatseverlere yönelik menfur saldırıyla Türkiye'nin gündemine oturdu. Bununla da kalmadı, ülkemizdeki 'ileri demokrasi adımları'na yönelik hassasiyetini iyi bildiğimiz bazı Batı ülkelerinin medyasında da yankı buldu, yorumlara neden oldu Tophane. Namı, dünyada yürüdü.

Ezelden beri kabadayılarıyla, yumurta topuklu külhanbeyleriyle, kulağı kesikleriyle, gelen geçene yan bakanlarıyla, alayına isyan eden şarapçılarıyla, göğsü bağı açık naracılarıyla, kafası iyi kıtıpyozlarıyla ve tabii ki otuyla tozuyla dumanıyla meşhur olagelmış bu semtimizin, özellikle bünyesinde taşıdığı tipler düşünülüğünde, aslında sanata ve özel olarak da Türk sinemasına epeyce kan vermiş olduğu görülecektir.

İlk selamımızı, dört yıl öncesinin Uğur Yücel yönetimindeki "Hayatımın Kadınısın" filmine verelim ve sahneleri bıraktıktan sonra alt seviyede kendi halince bir yaşam süren, sesi ve güzelliği bir zamanlar dillere destan Asuman Karaca'ya meftun, eli tespihli, racon sahibi abimiz Tophaneli Tayfur'a saygıda kusur etmeyelim. Hatırlanacağı gibi, Uğur Yücel'in canlandırdığı Tophaneli Tayfur'un üst kata kiracı olarak gelmesiyle Asuman Hanım'ın dünyası tamamen değişiyor, renkleniyor, hayatındaki kirden pastan kurtulup epeyce bir huzura kavuşuyordu. Tophaneli, kadına saygının, iyiliğin, güzelliğin sembolüydü "Hayatımın Kadınısın" da.

Ama benim asıl üzerinde durmak istediklerim, Yeşilçam döneminden filmler... Mesela, ilk Cilalı İbo maceralarından, 1959 yapımı Nuri Ergün imzalı "Tophane Gülü", filme adını veren şarkıcı-dansöz bir güzele gönlünü kaptıran, birbirlerine ikiz kardeş gibi benzeyen bir kabadayı ile gariban Cilalı

İbo'nun maceralarını anlatır ve Tophane atmosferinin hakkını enikonu verir. İki tiplmeyi de Feridun Karakaya'nın canlandırdığı filmde, sevenlerinin, kabadayımızı her gördüğünde "Abiiiiiiiiiz... Jilet abiiiiiiiiizz..." diye önünde eğilip hürmet göstermeleri, hakikaten unutulacak gibi değildir. 50 yıl sonra, bizden de hürmetler Jilet Abimize! Tabii Gönül Bayhan'a, Sadettin Erbil'e, Atıf Kaptan'a, Sunay Uslu'ya da...

Geçelim beş yıl sonrasına, 1964'e... Ülkü Erakalın, İzzet Günay'a bol bol racon kestirip bıyık burdurduğu "Tophaneli Osman" da, miras nedeniyle birbirine giren ailenin öyküsünü, Tophane jargonuyla da süsleyerek perdeye getirir. Oldukça sevimli bir filmidir "Tophaneli Osman". Hatta Erakalın'ın en sevimli filmlerinden biri denebilir rahatlıkla. İzzet Günay'a Fatma Girik, Semra Sar, Nilgün Esen, Nubar Terziyan, Cahit Irgat, Renan Fosforoğlu, Hüseyin Baradan, Hayri Caner, Cevat Kurtuluş gibi sanatçıların eşlik ettiği de hesaplanırsa, en azından Yeşilçam ve Tophane nostaljisi yaşamak adına bugün de keyifle seyredebilecek bir filmidir.

Çetin İnanç'ın "Tophaneli Murat" ı da (1972), klasik bir intikam öyküsü sunar ama Yeşilçam'ın akla hayale gelmeyecek senaryo kıvrımlarına dalmayı da ihmal etmez. Senaryo da bu işlerin piri Çetin İnanç'ın elinden çıkmadığı. Tophaneli Murat, yani Kadir İnanır, bir Tophane delikanlısıdır. Küçük bir çocukken, tam da sünnet olacağı gün babası öldürülmüştür ve üstüne titreyen anacığıyla yaşamaktadır. Bir gün sevgilisi Hülya'yla (Piraye Uzun) yemeğe gider. Tesadüf bu ya, sigarasını ve cüzdanını evde unutmuştur, o nedenle yüklü hesabı ödeyemez. Sigara alma bahanesiyle bir bakkala gider, amacı 'borç niyetine' bir soygun yapmak, sevgilisine mahcup

olmaktır. Yakalanır ve hapse atılır. Babasını öldüren Rüstem (Turgut Özatay) ve çetesi de o hapisanededir. Rüstem, Murat'ı tanımaz ama çok kötü bir adam olduğu için Murat'ı dövdürür, kolunu da feci şekilde sakat bırakır. Murat'ın tek amacı ise babasının intikamını almaktır ve bunun için bir plan yapıp Rüstem ile adamlarını hapisten kaçıtır. Sonrasında acayip bir serüven sökün eder.

Filmin sonunda Murat, aylarca çıkmadığı evden dışarı adım atar, sevgiliyle sinemaya gider. Sinemada meşhur gangster Al Capone'un hayatını anlatan "Gangster-Son Kurşun" adlı bir film oynamaktadır. Daha film bitmeden polisler dalar salona, "Kanun namına teslim ol!" derler. Ama Tophaneli Murat, vuruşur ve sonunu göremediği filmin afişi önünde son nefesini verir.

Başrolünde gene Kadir İnanır'ın oynamış olduğu 1971 yapımı, Sırrı Gültekin yönettiği bir başka "Tophaneli Murat" filmi de vardır ama o filmi tüm aramalarım rağmen seyredeemedim ve doğrusunu söylemek gerekirse hakkında da bilgi sahibi değilim.

Bu vesileyle Tophane'ye, Tophanelilere son bir selam yollayalım, saldırganlara da "Köpekler işesin suratınıza!" demeyi ihmal etmeyelim.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

UMUT

Yılmaz Güney'in 1970'te çektiği "Umut", ne kadar çabalarsa çabalasın, yoksulluğuna bir de cehalet ve çaresizlik eklendiğinde, hiçbir garibanın kendisini bekleyen acı yazgıya direnemeyeceğini ortaya koyuyor.

CEKİLDİĞİ TARİH VE COĞRAFYAYI BİLMESENİZ, ÜZERİNE BİR DE İTALYANCA DUBLAJ YAPSANIZ, YILMAZ GÜNEY'İN "UMUT"UNU tam bir Yeni Gerçekçilik filmi olarak izleyebilirsiniz. De Sica ve akranlarının İkinci Dünya Savaşı'nın ertesinde kameralarını kapıp Roma'nın kenar mahallelerini köşe bucak gezdikleri, oralarındaki yoksulluk öykülerini peliküle kazıdıkları İtalyan Yeni Gerçekçiliği, yaklaşık 20 yıl sonra "Umut"u çeken Yılmaz Güney'e rehber olmuştur sanki.

Kuşkusuz, "Umut"taki Adana, harpten çıkmamıştır ama daha filmin ilk planından itibaren anlarız ki bu, sadece ailesini geçindirmeye çalışan fakir faytoncu Cabbar'ın değil, o ana kadar sanayileşme yolunda ancak bir at arabası kadar yol alabilmiş dönemin Adana'sının da hikayesidir. Film boyunca Cabbar'ın Milli Piyango veya define arayarak bulmaya çalıştığı 'sermaye', bir noktadan sonra Güney'in canı ciğeri, memleketi Adana'nın arayışına döner sanki. Ceyhan ırmağının kenarında aranan define, salt Cabbar ve ailesini değil, henüz hurafelerinden silkinip kurtulamamış kenti de kaldırmak için aranmaktadır. Yeni bir kimlik, yeni bir sınıf peşinde koşan bir Adana'yı...

O topraklara meftun Güney'in bu öyküyü anlatırken çokbilmiş bir hoca ya da kendini beğenmiş bir Batılı edası takınması söz konusu değildir. O, tam tersine, bu 'berekatli topraklar üzerinde' yaşayan halka, onun fukaralığına, o fukaralıktan kurtulma azmine ve o azmin barındırdığı saflığa hayrandır. Filmde kentteki yoksulluğa dair geniş bir panoramik manzara sunar. Güney, Adana'da yaşayan nice Cabbar'ın umutsuzluğundan 'umut' yaratma peşindedir.

Lafı Yeni Gerçekçilik'ten açmışken, akımın manifesto filmlerinden "Bisiklet Hırsızları" (Ladri di Biciclette) ile Güney'in "Umut"u arasındaki 'bağı' da gözden kaçırmamalı. De Sica'nın kahramanı Ricci'nin güç bela aldığı ekmek teknesinin (bisikletinin) yerini burada Cabbar'ın faytonu almıştır. Ricci gibi, Cabbar da filmin ortasında faytonunun atlarından birini yitirecek, su alan ekmek teknesini yüzdürebilmek için para aramaya başlayacaktır. İki filmin öykü iskeletini yan yana koyup takip ettiğinizde ağzınızı açık bırakacak paralellikler bulmak mümkündür. Güney'in esin kaynağı bellidir ve bunu özgün bir anlatı formuyla Adana'ya uyarlar.

Filmin başında, Adana Tren Garı'nın önünde, faytonunda uzanmış Cabbar'la birlikte ağarmakta olan güne uyanırız. Bir grup arabacı arkadaşıyla birlikte müşteri kovalamaktadır. Mudilerinin sermayelerine sahip çıkacaklarını vaat eden banka tabelalarının hemen altında bir arkadaşına cebinden çıkardığı Milli Piyango biletime ikramı vurup vurmadiğini gazeteden kontrol etmesini rica eder. Banka reklamlarının altında bu gariban insanların aylıklıkları ve dahası Cabbar'ın piyango biletiyle servet avcılığı yapması manidardır. Bu 'yasal' define avcılığı ise filmin sonlarına doğru yerini 'yasa dışı' define avcılığına devredecektir.

Hayli eskimiş faytonuyla Cabbar, üç kuruş günlük kazancıyla ailesini güç bela geçindirmektedir. Çevredeki tüm esnafa yüklü borç takmıştır. Anası, karısı, bir dolu çocuğuyla barakadan bozma bir konduda yaşamaktadır. Arkadaşı Hasan fakirliklerine tek bir deva biçmektedir: Ceyhan kıyısında yatan define... Lakin ekonomik olarak zaten ince bir organ üzerinde yaşamını sürdüren

Cabbar, ailesini daha da perişan etmemek için ısrarla böyle bir 'macera'dan sakınmaktadır. Gerekçesi de ilginçtir; "Okumadan, üflemeden define mi bulunurmuş!" der Hasan'a. Ne var ki, o defineyi aramak Cabbar'ın kaderi olacaktır. Bir otomobil, atlarından birine çarpıp onu öldürünce Cabbar kapı kapı dolaşıp eşinden, dostundan, yanında çalıştığı eski ağalardan borç dilenir. Evindeki değerli eşyaları satar. Nihayet Hasan'ın dediğine gelecek ve yanlarına aldıkları bir 'hoca'nın kuvvetli nefesinin rehberliğinde kendisini Ceyhan kıyısında define ararken bulacaktır.

"Umut" kapanmakta olan bir devrin de filmidir. Mikro ölçekte Adana'nın, makro ölçekte Türkiye'nin içinden geçtiği bir dönüşümün... Geç de olsa bir sanayileşmeye, bunun getirdiği çarpık bir kentleşmeye, ufukta beliren yeni bir ekonomik ve toplumsal dönüşüme doğru ilerlemektedir Türkiye. Atı ölme bile, Cabbar ve eskimiş faytonuna bu düzende zaten pek yakında ihtiyaç kalmayacaktır. Faytoncular toplu taşımının bayrağını çaresizce dolmuşlara teslim edeceklerdir. (Filmde faytoncular toplanıp bu durumu protesto ederler.) Nitekim Cabbar'ın atının otomobilin altında can vermesi manidar, bu nedenle adamın el emeğinin can çekişmesi ise kaçınılmazdır.

Oyunculuklarından sinematografisine kadar gerçekten 'usta işi' bir yönetimi vardır "Umut"un. Türk sinema tarihindeki neredeyse tüm başyapıtlara nasılsa sızmış Tuncel Kurtiz burada da dört başı mamur bir kompozisyon çizer. Hoca'da Osman Alyanak yine ne fazla ne eksiktir. Gelgelelim filmin ağır yükü Cabbar'ı canlandıran Yılmaz Güney'in sırtındadır. Kahramanı Cabbar'daki delice azim sanki onda da vardır! 🎬

DEĞİŞİM

ORJİNAL ADI Possession

YÖNETMENLER Joel Bergvall, Simon Sandquist

OYUNCULAR Sarah Michelle Gellar,

Lee Pace, Michael Landes

YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 82 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce ve

2.0 DD Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Fida)

Güney Kore'ye vaha
bulmuş gibi saldıran
Hollywood güzelim
orijinal hikayeleri birer
birer bozuyor...

2002 YAPIMI GÜNEY KORE FİLMİ
"JUNGDOK"UN (İNGİLİZCE ADI ADDICTED)
ilginç bir hikayesi vardı. Açıkçası filmi yıllar
önce izlediğimde bunu Hollywood'un bir
gün çekeceğini tahmin etmişim. Bu kadar
beklenmesini ve orijinal filmi bu kadar tahrip edici
bir film olacağını ise hiç tahmin etmemişim.

İki filmin de çıkış noktası aynı en başta. İki
erkek kardeşten biri evlidir. Kardeşler aynı anda
bir trafik kazası geçirirler. Acılı eş yoğun
bakımdaki kocasının uyanmasını beklerken
kayınbiraderi uyanır. Terslik de o zaman başlar.
Çünkü kayınbirader yengesine aslında onun kocası
olduğunu söyler! Kaza sırasında ikisinin ruhları
birbirleriyle yer değiştirmiştir! Üzgün eş bir süre
dirence de kayınbirader öyle ayrıntılar hatırlar ki
bu direnç umuda ve aşka yenilir sonunda...

Kore yapımı film doludizgin bir romantizmle
başlayıp, ikisi birbiriyle evli üç yakın arkadaşın
olağan hayatına odaklanır. Hikayenin kadın
kahramanı kocasının erkek kardeşiyle de çok iyi
dosttur. Bu yapımda ise ağabeyine hiç

benzemeyen belalı kardeşe dönüştürülen şizofren
kayınbiraderin ortada 'fol ve yumurtanın olmadığı'
zamanlarda bile durup dururken yarattığı gerilim ve
sebepsiz korku efektleri daha en baştan rahatsız
ediyor izleyeni. Çünkü çok yapay.

Orijinal filmin ortasında alınan ani virajla tür
değiştiren anlatı, bir Hollywood stüdyo filmi için
fazla mı entelektüel bulunmuş bilinmez. Ama filmi
daha ilk karesinden itibaren sıradan bir gerilim
filmine dönüştürmek konusunda hayli başarılı
olunmuş. İki kardeşin kullandığı arabalarla
koskoca köprüde birbirleriyle çarpışmalarıyla tavan
yapan bir 'biz uydurduk oldu' hali var film boyunca.
Nitekim iki kardeşin ortak sevgilisi Jess'in (Sarah
Michelle Gellar) kayınbiradere kolayca ikna
oluşuyla giden süreç, duygudan eser olmayan bir
finale de bağlanıyor... [\[1\]](#)

Kanada'da çekilen filmde zaman zaman güzel genel planlara
rastlıyoruz, ama kartpostal izlemek değil ki derdimiz...

Sarah Michelle Gellar, bir türlü gelişmeyen bir fiziğe sahip.
Onu evli bir kadın olarak görmekte zorlanıyoruz hala...

MEZARLIK KAVŞAĞI

ORJİNAL ADI Cemetery Junction

YÖNETMENLER Ricky Gervais &

Stephen Merchant

OYUNCULAR Tom Hughes, Ricky Gervais,

Christian Cooke, Ralph Fiennes

YAPIM/SÜRE 2010 İngiltere, 90 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İngilizce

ŞİRKET Tigon (Sony)

Gervais/Merchant

sinemasının yeni durağı,
gülmececi çok azaltılmış bir
büyüme çağı dramı.

KOMEDYENLERİN KADERİNDE, NE YAPARLARSA YAPSINLAR CİDDİYE alınmamak var. Komedi oynamak, yönetmek ve yazmak performans sanatlarının en zor işi olmasına rağmen, gülmece ortaya koyarak büyük ödül kazanan, örneğin Oscar alan çok az sinemacı var. Bunu bilen komedyenler, kariyerlerinin bir noktasında mutlaka 'ciddi bir iş' yaratmaya, aslında dram da yapabileceklerini göstermeye çalışıyor illa.

Sıcak, insana kendisini iyi hissettirmeye programlı, çokça da şablonlara yaslanarak ilerleyen bir büyüme çağı draması olan "Mezarlık Kavşağı"nın yönetmenleri, İngiliz mizahının zirvelerinden "The Office"nin yaratıcıları olduğundan, bu filmi biraz da onların 'bire sinemacı olarak ciddiye alınma' çabasına yormakta fayda var. Oysa Ricky Gervais, ilk uzun metraj filmi "Yalanın İcadı" (The Invention Of Lying) ile çoktan rüştünü ispatlamış biri sayılmalı.

"Mezarlık Kavşağı"nın Gervais/Merchant mizah kanonu içinde oturacağı yeri kestirmek güç.

Film, "The Office"nin kabaca söylemeye çalıştığı şeyi; yani çalışma hayatının insanı rendeleleyen, öğüten, hayallerini parçalayan yapısını, dizinin çılgın mizahının aksine ciddi bir perdeden söylemeye çalışıyor. Bu açıdan yabancı gelmiyor izleyiciye. Öbür taraftan ne "The Office"te ne de "Yalanın İcadı"nda beliren, İngiliz tipi nükteler ve zeka pırıltılı taşlamalar burada kendine yer bulabiliyor.

Ricky Gervais'in kendi gençliğine bolca yaslanarak çerçevesini çizdiği hikayenin nostalji duygusu ve otobiyografik dokunuşları da yönetmenin önceki işlerinin uzağına düşüyor. Eseri, yaratıcısından ayırmak imkansız. Başka bir yönetmenin yaratısı olarak ele alsak, mutlaka filme bakışımız değişirdi. Fakat tahmin edilebilirliği ve yorgun mesajıyla, yönetmen ikilisinin yeteneklerinin çok altında kalıyor film. [A](#)

Filmin, görseleliğiyle 70'li yılların grafik ve tasarım anlayışını yeniden yaratışı çok çekici. Sıcak ve doygun renkler göz okşuyor.

Gençleri tamamen sevebilir ve hayalperest, aile büyükerini de dar görüşlü ve küstah göstererek kötü bir klişeye kapıyı aralıyor.

ÇILGIN BİR GECE

ORJİNAL ADI Date Night
YÖNETMEN Shawn Levy
YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 101 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET Tigon (Fox)

SIKICI EVLİLİKLERİNİ ARADA SIRADA çıkıktıkları akşam yemeklerinin canlandırmaya çalışan sıkıcı çift, şık restoranda mafyazor başka bir çiftin rezervasyonunu çalar, kötü polisler artık bizimkilerin peşindedir. 'Başka biri sanılma' komedisi "Çılgın Bir Gece", kağıt üzerinde referandum haberlerinden bile daha sıkıcı duruyor. Hikaye, ne kadar klişe bulursa macera ve komedi suyunu sıkmaya çalışıyor; sıkıcı çiftin striptiz kulübünde dans etmesinden araba takibi sahnelerine kadar. Sanki yönetmen, samimi bir komedi yapma fırsatını bile bile flash diskler, silahlar ve kötü adamlarla boğazlamaya çalışıyor.

Aslında ne varsa "30 Rock"ın Tina Fey'i ile "The Office"ın Steve Carell'inde var, bu ikisi, referandum haberlerine bile birkaç kahkaha sığdıracak yetenekte. Steve ile Tina, özellikle evlilikteki bıkkınlığı ve birbirlerini ne kadar sinir ettiklerini gördüğümüz sahnelerde parlıyorlar.

Zaten kapanış jeneriğindeki -filmin kendisinden daha komik- çekim hataları, bu ikisine bırakılsaydı filmin nasıl da komedi şahikasına dönüşeceğini özetliyor.

Aycan Çevik

* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 30. sayımızda bulabilirsiniz...

James Franco, Mila Kunis ve tişörsüz Mark Wahlberg gibi nefis konuklar, düşen tempoyu toparlıyor.

Komedi kendini göstermeye başladığı an, film araya maceralı bir şeyler sıkıştırıp kendini sabote ediyor.

YEŞİL BÖLGE

ORJİNAL ADI Green Zone
YÖNETMEN Paul Greengrass
YAPIM/SÜRE 2010 Fransa-ABD-İsp.-İng., 115 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.40:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Universal)

ABD'NİN IRAK'I İŞGALİNİN 'GEREKÇESİ' olan 'kitle imha silahlarının varlığı' üzerinden giderek Amerikan politikalarını eleştirmeye sıvanan film, belli ölçülerde bunu başarmış görünse de her zamanki 'kahraman Amerikalı' imajını da korumayı ihmal etmiyor. İşin doğrusu, ABD'nin günahlarını gene ABD kökenli kahramanlar açığa çıkarıp temizleyebilir izlenimi yaratıyor film.

Bunda bir sakınca yok diye düşünebilirsiniz, hatta 'objektiflik' açısından 'doğru' bile görünebilir size. Ancak hikayenin ilerleyen aşamalarında karşımıza çıkan ve 'günah keçisi' olarak önümüze sunulan bir karakter, burada yapılan eleştirinin ne kadar yetersiz olduğunu belgeliyor. Amerikan devletinin tamamının üzerine yıkılması gereken 'günah'ı sadece bir adamın inisiyatifindeymiş gibi göstererek tezini çok zayıflatıyor film.

Hollywood'da Amerikan eleştirisi yapmanın kurallarını iyi bildiğimizden, bu kadarına da şükür demek kaçınılmaz. Yönetmen Paul Greengrass, sinemanın teknik diline hakim ellerini bir kez daha yetkin şekilde kullanıyor, Matt Damon'dan da yine istediği verimi alıyor. **Murat Özer**
* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 27. sayımızda bulabilirsiniz...

Özellikle çatışma sahnelerinde Paul Greengrass'ın teknik becerisinin sınır tanımadığını hissediyoruz.

Filmin tek kötü adamında Greg Kinnear'ın inandırıcı hamleler yaptığını söylemek zor.

İLİŞKİ DURUMU: KARMAŞIK

ORJİNAL ADI It's Complicated
YÖNETMEN Nancy Meyers
YAPIM/SÜRE 2009 ABD, 120 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 1.85:1, 5.1 DD İngilizce ve Türkçe
ŞİRKET As Sanat (Universal)

NANCY MEYERS, "ORTA YAŞLI kadınların menapoz sonrası aşkı bulma hikayeleri" pazarının romantik komedi tezgahını kapatmış durumda ("Aşkta Herşey Mümkün"ü hatırlayın!) Orta yaşlıların seks hakkında espri yaptığı (hatta daha fenası seks yaptığı) bu filmler, ciddi durumları zevzek esprilerle geçiştirme tarzı ile bir nevi yaşı ilerlemişler için Amerikan Pastası.

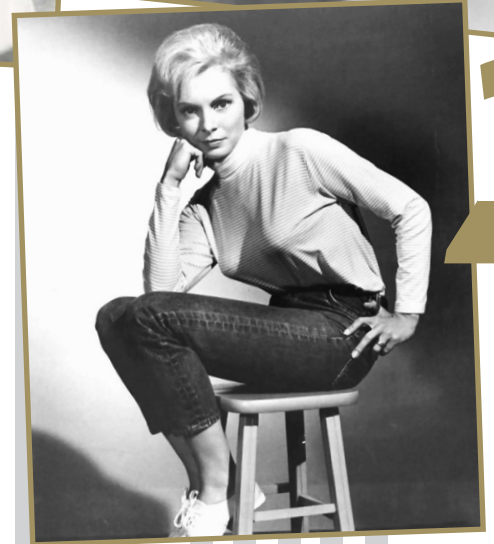
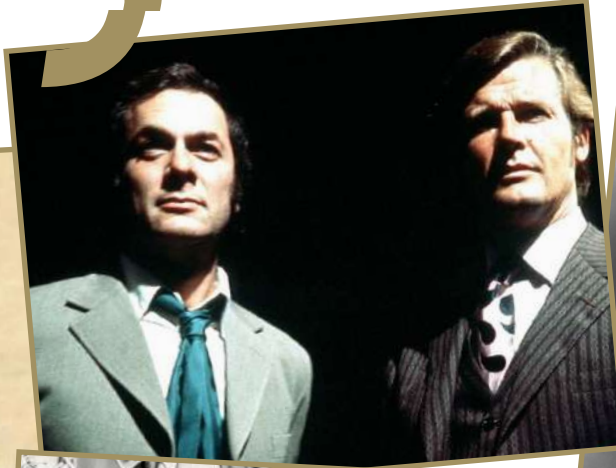
"Julie & Julia"dan sonra iyice açıcı rollerine ısınan, yakında yavruları yuvadan uçacak Streep, genç bir modelle olmak için evden kaçan eski kocası, yürüyen klişe, 30 Rock'taki şeytani karakterden çok şey ödünç alan performansıyla Baldwin ve tekrar kıvılcımlanan ilişkinin arasına dalan Martin şeklinde özetlenecek hikaye, ilişkilere bakış açısıyla olgunlaşmamış, gerçek dışı ve hayalperest olabilir. Öte yandan Meryl Streep, Alec Baldwin ve Steve Martin, kolay pabuç bırakacak tipler değil ve aralarındaki kimya, hikayeyi tahmin ettiğimizden daha iyi sırtlıyor. Gençler ve çıtırlardan hoşlanan erkekler uzak durabilir, rom-kom düşkünlerini böyle alalım. **Aycan Çevik**
* Bu filmle ilgili daha ayrıntılı bir eleştiri yazısını 13. sayımızda bulabilirsiniz...

Ayrı ayrı skeçler olarak ele aldığınızda, sevimlilikle paçayı kurtaran güzel anlara sahip.

"Bütün erkekler domuzdur" şeklinde özetlenecek hikaye açıkça seksist.

"SİNEMACILIK VE FİLMCİLİK YARARINA BAĞIMSIZ İLETİŞİM PLATFORMU"

sadibey.com

1 - Tony Curtis (1925-2010)

Hollywood'un altın çocuklarından Tony Curtis, 29 Eylül'de 85 yaşındayken hayata veda etti. Onu "Bazıları Sıcak Sever"den (Some Like It Hot) tek Oscar adaylığını getiren "Kader Bağlayınca"ya (The Defiant Ones) kadar sürüyle filmde seyrettikten sonra efsane dizi "Kaygısızlar"la (The Persuaders) da hayatımıza girmişti hatırlarsınız. Toprağı bol olsun!

2 - Janet Leigh (1927-2004)

Tony Curtis'in ilk karısı, iki çocuğunun annesi, "Sapık"ın (Psycho) talihsiz 'çığlık kraliçesi'. Her ikisinin de 'en güzel' olduğu dönemlerde (1951-1962) evli kalmışlar, imrenilecek bir ikili olmuşlardı. Leigh, 'hayatının adamı'ndan neredeyse tam altı yıl önce (3 Ekim 2004) göçüp gitmişti.

3 - Bazıları Sıcak Sever (Some Like It Hot)

Billy Wilder yönetiminde Tony Curtis, Marilyn Monroe ve Jack Lemmon oynayıp bu filmin efsaneleşmesini sağladılar. Fotoğrafta Curtis'i filmin setinde Monroe'yla sohbet ederken görüyorsunuz. Çapkınlığı dillere destan aktörün, 'sarışın bomba'ya neler söylediğiye sır olarak kalacak!

4 - Jamie Lee Curtis

Tony Curtis-Janet Leigh çiftinin kendileri kadar olmasa da ünlü kızları Jamie Lee, özellikle John Carpenter'ın "Yabancı"sındaki (Halloween) Laurie Strode karakteriyle annesi gibi bir 'çığlık kraliçesi' olmaya çalıştı. Sonralarıysa 'komedik' yeteneklerini ve 'bedeninin gücü'nü keşfetti. Başı sağ olsun!

5 - Kaygısızlar (The Persuaders)

TRT'nin efsane dizilerindendi "Kaygısızlar", kitleleri ekran başına hapsederdi 1970'lerde. Tony Curtis'in Roger Moore'la 'garip' bir ikili oluşturduğu tek sezonluk dizi, polisiye kalıpları darmadağın etmişti. Curtis ve Moore'un canlandırdıkları Danny Wilde ve Lord Brett Sinclair'in buluştukları tek noktaysa kadınlara olan düşkünlükleriydi! Dizinin jeneriğinde bile bu durum öne çıkarılıyordu.

www.sinemamuzik.com

'bir tıkla gerçek habere ulaş'

Ücretsiz Haber Arama: <http://www.haberay.com>

“ Hayal gücü geniş ama çok yalnız bir çocuktum.”

Alfred Hitchcock